

SZAK, EMBER, KÉPZÉS

Az egyetemen az egyik tanárom mesélt egy diákjáról, akinek minden vágya volt, hogy virágkötő legyen. Értelmiségi szülei azonban gimnáziumba, majd a felsőoktatásba küldték, így a lány csalódottan tengődött az egyetem kommunikáció szakán. A szülők gyakran bizalmatlanok a szakiskolákkal szemben, vagy úgy gondolják, egy diploma feltétlenül kell a boldogsághoz. Pedig talán nem minden esetben van ez így.

Szöveg - **Baka Ildikó** / Kép - **Páczai Tamás**

♦ A gödi Piarista Szakképző Iskola, Gimnázium és Kollégiumban például bőven van választék, hétféle szakmát tanulhatnak a diákok: asztalos; ács; kőműves és hidegburkoló; kőfaragó, műköves és épületszobrász; épület- és szerkezetlakatos; szerszámkészítő; karosszérialakatos – ezek közül lehet válogatni. Aki pedig érettségét is szeretne szerezni, az a szakgimnáziumi képzésben – faipari vagy építőipari területen – tanulhat tovább.

A főiskolában idén ősszel 70 tanuló kezdte meg tanulmányait, jelenleg összesen 255 tanulójuk van. Az itt oktatott szakok nagy része ma már hiányszakma – tudtuk meg Besze Erikától, az iskola arculat-, finanszírozás- és fejlesztésvezetőjétől. „Az iskola az alakulásakor csak ácsokat és kőműveseket képzett, a profilbővítésnél viszont a vezetést már figyelembe vette azt is, hogy a tervezett szak ezen a környéken mennyire keresett. Például a szerszámkészítő szakot azért indítottuk el, mert akkor jött a Mercedes Kecskemétre, és hirtelen nagyon sok szerszámkészítőre volt szükség. Ez ma is nagyon keresett szakma” – mondja. „Bár az iskolának nem az az elsődleges célja, hogy a fiúk később bekerüljenek a felsőoktatásba – lévén ez egy szakiskola –, azért minden évben van egy-két diákunk, aki egyetemen folytatja a tanulmányait. Most például tudunk két főről, akik a Nyugat-magyarországi

Egyetemre járnak, és egy főről, aki a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Építészmérnöki Karán tanul. Azt hiszem, az értelmiségi szülők hozzáállása is változott kicsit, egy részük ma már úgy gondolja, jobb, ha a gyerek előbb tanul egy szakmát, leérettségizik, még utána is mehet egyetemre, ha szeretne” – teszi hozzá. És tényleg sokféle terv, hozzáállás van. Van, aki vállalkozóként szeretne dolgozni, mások még nem tudják, mihez kezdenek – és olyan is akad, aki egyszerre több vasat tart a tűzben, pedig nem a kovács-, hanem az asztalosműhelyben tevékenykedik. Az egyik diák ugyanis székkészítés közben mesélte, hogy azért jött ebbe az iskolába, mert szeretne egy jó szakmát tanulni és érettségét szerezni – arra az esetre, ha a zenés színházról szőtt álmai nem válnának valóra. Bár tanul énekelni és fellépése is volt már, tudja, hogy nem mindenből lesz sikeres színész, ezért fontos neki a B-terv is. Persze bőven akadnak olyanok is, akiknek az asztalosszakma nem B-, hanem A-terv – legalábbis a készülő létréről lelkesen mesélő tanuló és a falakat díszítő intarziák mindenképpen ezt bizonyítják. Utóbbiakat például nem kötelező készíteni, a szakkörre mégis sokan járnak – márpedig ha a diákok szabadidejükben is szívesen foglalkoznak ezzel, az mindenképpen jó jel. ♦

Egy tetőszerkezet kicsinyített mása készül az ácsműhelyben. Az épületet, amelyben gyakorolnak, a diákok maguk készítették – két mesterük segítségével.

Kőműves és hidegburkoló szakos tanulók az aljzatkiegyenlítést gyakorolják. Erre teszik majd a burkolatot. Mesterük az iskola alakulása óta – 25 éve – itt tanít.

Téglából készítenek pillért a kőműves szakos diákok, már csak a vakolás van hátra.

A szerszámkészítő diákok a CNC-marógép programozását figyelik. A műhelyben egyébként sikkösörű is van.

Marcell egy Fiat Bertonét restaurál a karosszérialakatosok műhelyében. Édesapja is ezt a szakmát űzi, már gyerekként figyelte a munkáját és megtetszett neki. El tudja képzelni, hogy hosszútávon is ezt csinálja, vagy ennek valamelyik részét, például a hegesztést.